

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΘΕΟΣ ΚΙ' Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Πολωνικό παραμύθι)

"Όταν ο Θεός έπλασε τόν κόσμο, φώναξε όλους τούς ανθρώπους τής γής νά πάν έμπρός στο θρόνο του, νά τούς μιλήση...

"Όλοι οί άνθρωποι τότε μαζεύτηκαν από τά πέρατα τής οικουμένης. Καί ο Θεός τότε, σάν είδε τούς ανθρώπους νά τόν περιμένουν για νά τούς μιλήση, ανέθηκε στο χρυσό θρόνο του και τούς είπε δυνατά:

— Πάρτε τόν κόσμο όλο, άνθρωποι μου. Είνε δικός σας. Για σας και μόνο κουράστηκα τόσο καιρό νά τόν δημιουργήσω. Θ' ανήκη αιωνίως σέ σας και στους απογόνους σας. Ένα μόνο θέλω από σας νά γίνη: Θέλω νά μοιράσετε τά αγαθά αυτά τής γής, μέ δικαιοσύνη και αγάπη, σάν αδελφοί και όχι σάν έχθροι...

"Εδώ ο Θεός σταματήσε και κατέβηκε από τόν θρόνο του. Μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά του Θεού οί άνθρωποι, έπεσαν στά γόνατα για νά τόν ευχαριστήσουν και ύστερα ένας-ένας έφευγε κι' έπήγαινε νά παρη από ένα μέρος τών αγαθών τής γής, καθώς είχε διατάξει ο Θεός.

Κι' έτσι ο γεωργός έπήρε όλα τά χωράφια.
"Ο ίππότης έπήρε τόν δικαίωμα νά κυνηγά, μόνον αυτός, σέ όλα τά δάση...

"Ο έμπορος όλα τά μαγαζιά τής γής, ο άρχοντας τά καλύτερα κρασιά και τις καλύτερες κυράδες.

Κι' έτσι ή διανομή τελείωσε χωρίς νά μείνη κανείς έξω, όταν μιά ημέρα φτάνει και ο ποιητής. Μ' αλλοίμονο! Δέν είχε περισέψει τίποτα. "Όλα είχαν τόν άφέντη τους και ο ποιητής άπελπισμένος έτρεξε στο Θεό.

— Δυστυχία μου! του λέει. Τι θά γίνω τώρα εγώ; "Ετσι λοιπόν; Είνε δίκαιο τόν πιο αγαπητό σου παιδί νά μη πάρη τίποτα και νά μείνη έτσι λησμονημένο;

Τότε ο Θεός του άποκρίθηκε:

— Ποιός σου φταίει άν έσύ τόσο καιρό εγύριζες στά σόννεφα, στη χώρα τής φαντασίας και τής χίμαιρας, κύρ' ποιητή μου; Γιατί παραπονείσαι τώρα, αφού δέν έφρόντισες νά είσαι έδω, όταν έμοίραζα τ' αγαθά τής γής;...

Και ο ποιητής γυρίζοντας του άπάντησε:

— Δέν ήμουν έδω, γιατί ήμουν μαζί σου. Δέν ήμουνα στη γή μέ τούς ανθρώπους, γιατί τά μάτια μου ήταν γυρισμένα προς έσένα, γιατί τ' αυτιά μου δέν άκουγαν τίποτ' άλλο από τήν ουράνια άρμονία τών λόγων σου... Δέν φταίω εγώ! Συγχώρησέ με. Μου είχες πάρει όλη μου τήν προσοχή και δέν μπορούσα νά μάθω τίποτα από εκείνα που συνέβαιναν κάτω στη γή, μακριά από Σένα.. Συγχώρησέ με!...

Τότε ο Θεός, συγκινημένος θαθεια, του λέει:

— Τι νά σου κάνω; Δέν έχω πειά τίποτα νά σου δώσω από τ' αγαθά τής γής. Οί άγροί, τά δάση, ή πόλεις, ή γυναίκες, όλα, όλα, δέν μου ανήκουν πειά. Τά έμοίρασα στους ανθρώπους μου... Τώρα, άν θέλεις, ένα μόνο μου μένει και έχω νά σου δώσω: τόν ουράνο! "Ελα, άν θέλεις, νά μείνης μαζί μου στον ουράνο που μένω κι' εγώ.

"Ο ποιητής έσκυψε τότε τόν κεφάλι του κι' άρχισε νά σκέ-

πτεται, μά όταν σέ λίγο γύρισε για ν' άπάντηση στο Θεό, δέν είδε κανέναν μπροστά του.

"Ο Θεός είχε ανέθει στον ουράνο, άμέσως μόλις τελείωσε τήν όμιλία του, κι' έτσι ο ποιητής έμεινε στη γή φτωχός κι' όνειροπόλος στους αιώνες τών αιώνων...

Λ. ΛΕΝΝΑΣΚΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

"Ενας κουρέυς έξύριζε μιά μέρα ένα χωρικό.

— Πώς τά περνάτε στο χωριό; τόν ρώτησε ο κουρέυς.

— Πώς νά τά περνάμε; τά χωράφια έχουνε γεμίσει από ποντικούς.

— Τι μου λές; "Εχετε τόσο πολλούς ποντικούς; Είσθε τυχεροί άνθρωποι! "Εγώ ζητάω ποντικούς και δέν βρίσκω. "Αν μου έφερναν μερικούς θά τούς επλήρωνα ένα φράγκο τόν ένα. Μπορείς έσύ νά τούς πιάσεις;

— Πώς δέν μπορώ.

— Φέρε μου τότε, σέ παρακαλώ, κάμποσους.

"Ο χωρικός έπήρε τόν πράγμα στά σοβαρά και όταν ξαναγύρισε από τόν χωριό έφερε στον κουρέα ένα πελώριο κασσόνι.

— Τι είναι εκεί μέσα; τόν ρώτησε εκείνος.

— "Εκατόν πενήντα δύο ποντικοί, είπεν ο χωρικός! Κάνουν εκατόν πενήντα δύο φράγκα, όπως μου είπες.

Τότε ο κουρέυς θυμήθηκε τόν άστείο του και για νά ξεφορτωθή τόν χωρικό του είπε:

— Είνε άρσενικοί;

— Δέν ξέρω. Δέν τούς κύτταξα. Θά είναι, φαντάζομαι, άνακατωμένοι.

— Πάρτους από δω, είπε ο κουρέυς. Ποντικούς εγώ δε θέλω στο μαγαζί μου.

Μά ο χωρικός κατάλαβε τή φάρσα και είπε:

— Νά τούς ξαναπάρω πίσω; Προτιμώ νά σας τούς χαρί-

τω, κύριε.
Κι' άνοιξε τόν κασσόνι άμέσως και εκατόν πενήντα δύο ποντικοί έγέμισαν τόν μαγαζί του φαρσέρ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΚΟΚΟΣ Κ' Η ΚΙΚΗ

"Ο Κοκός χωρίς μυαλά λέγει στην Κική τρελλά!

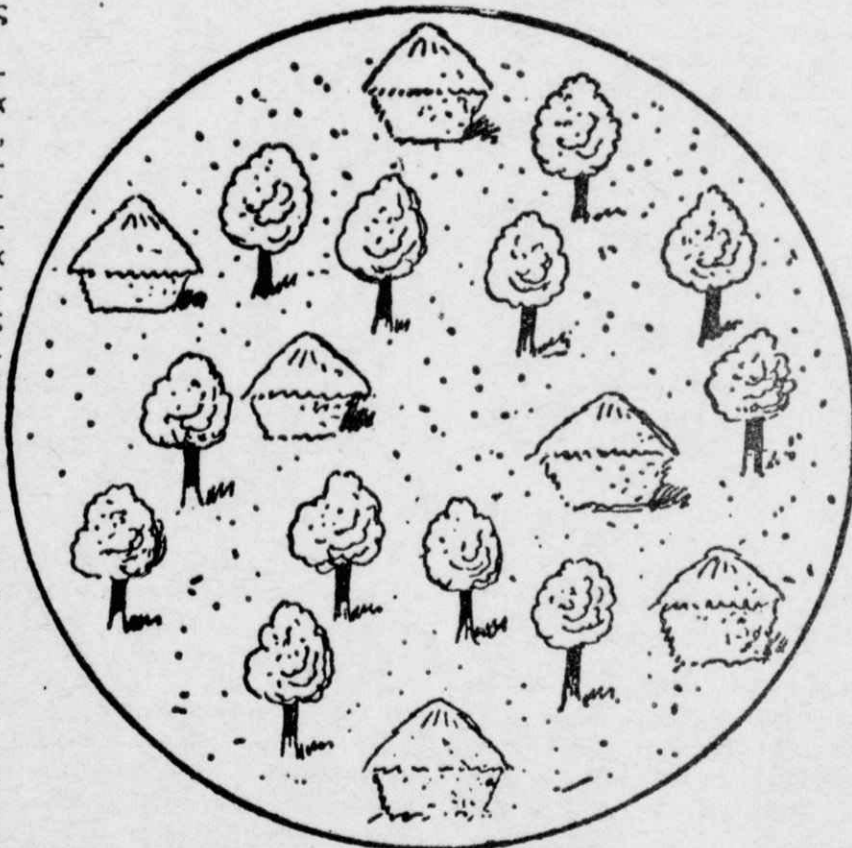
— Παίζουμε τόν τόπι;
— "Ελα πρώτα έδω κοντά, νά διαβάσης, τ' άπαντ' παίζουμε κατόπι.

Πού ν' άκούση όμως αυτός! Πάει στον κήπο πεταχτός; τόσο δέν τόν νοιάζει. Κι' ο μπαμπάς σάν ήρθ' εκεί, θρήκε μόνη τήν Κική, μέσα νά διαβάση.

Πιάνει τότε τόν Κοκό, τόν αφήνει νηστικό κι' έξω απ' τόν τραπέζι. Καί τόν έμαθε μ' αυτά τή δουλειά του νά κυττά κ' ύστερα νά παίζη.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΤΖΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νά ένα όραίο παιχνιδάκι! Πιάνετε το έσωτερικό αυτού του κύκλου σέ έξη ίσα μέρη, έτσι πού καθένα από τά μέρη αυτά νά περικλείη μιά καλύβα και δυό δέντρα. Λίγη ύπομονή, καλοί μας φίλοι και θά τόν κατορθώσετε.